

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 kwietnia 2023 r.

sprawy **1. A. G.**

2. M. G.

skazanych z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 22 września 2022 r., sygn. akt II AKa 154/22,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 9 marca 2022 r., sygn. akt III K 252/17,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne,**
- 2. obciążyć skazanych kosztami postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 9 marca 2022 r., sygn. akt III K 262/17, uznał oskarżonych A. G. i M. G. za winnych tego, że w czasie dokładnie nieustalonym, w październiku 2012 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci pojazdów, stanowiących mienie znacznej wartości, będących przedmiotem umów leasingu, w ten sposób, że po otrzymaniu wypowiedzenia umowy leasingu i ostatecznym wezwaniu do zwrotu przedmiotu leasingu zaniechali wydania:

- 1) naczepy N. o nr nadwozia [...], o wartości 438.003 zł, będącej przedmiotem umowy leasingu nr [...], zawartej między M. sp. z o.o. a E. sp. j. przejętej w dniu 30.09.2009 r. przez K. sp.j. - przekształconej w K. sp.j., a następnie używając jako autentycznej podrobionej przez nieustaloną osobę faktury VAT [...] z dnia 07.07.2015 r., poświadczającej fikcyjną sprzedaż pojazdu przez leasingodawcę na rzecz K. sp.j. oraz faktury VAT 15- [...] z tego samego dnia, poświadczającej sprzedaż naczepy przez K. sp.j. na rzecz E. spółka z o.o. złożyli je Urzędzie Miejskim w S. i doprowadzili do zarejestrowania pojazdu na ww. spółkę;
- 2) naczepy G. o nr nadwozia [...], o wartości 412.542 zł, będącej przedmiotem umowy leasingu nr [...], zawartej między M. sp. z o.o. a E. sp.j., przejętej w dniu 30.09.2009 r. przez K. sp.j. - przekształconej w K. sp.j., a następnie używając jako autentycznej podrobionej faktury VAT [...] z dnia 26.06.2015 r., poświadczającej fikcyjną sprzedaż naczepy na rzecz ww. spółki przez leasingodawcę, złożyli ją w Urzędzie Miejskim w S., doprowadzając do zarejestrowania naczepy na K. sp.j., zaś w dniu 26.10.2015 r. A. G. jako wspólnik K. sp.j. wystawiła poświadczającą nieprawdę fakturę sprzedaży naczepy na rzecz E. spółka z o.o.;
- 3) ciągnika siodłowego V. o nr nadwozia [...], o wartości 239.358 zł, będącego przedmiotem umowy leasingu nr [...], zawartej między M. sp. z o.o. a E. sp.j. i przejętej w dniu 30.09.2009 r. przez K. sp. j. - przekształconej w K. sp.j.;
- 4) ciągnika M. o nr nadwozia [...] o wartości 324.351 zł, będącego przedmiotem umowy leasingu nr [...], zawartej między M. sp. z o.o. a E. sp. j. i przejętej w dniu 30.09.2009 r. przez K. sp.j. - przekształconej w K. sp.j.;
- 5) naczepy N. o nr nadwozia [...], o wartości 391.017 zł, będącej przedmiotem umowy leasingu nr [...], zawartej między M. sp. z o.o. a E. sp. j. i przejętej w dniu 30.09.2009 r. przez K. sp.j. - przekształconej w K. sp.j.;
- 6) ciągnika rolniczego V. typ [...] o nr nadwozia [...], będącego przedmiotem umowy leasingu nr [...] o wartości 228.780 zł, zawartej między M. spółka z o.o. w W. a Z. spółka jawna w S. K. sp. j. - przekształconej w K. sp.j., a następnie użyli jako autentycznej podrobionej przez nieustaloną osobę faktury VAT [...] z dnia 31.03.2015 r., poświadczającej fikcyjną sprzedaż ciągnika przez leasingodawcę na rzecz U. sp. j. I. W., L. W., A. G. i faktury VAT [...] z tego samego dnia, poświadczającej sprzedaż ciągnika na rzecz E. spółka z o.o., które to faktury

przedłożyli w Urzędzie Miejskim w S. doprowadzając do zarejestrowania ciągnika na ww. spółkę; zaś A. G. ponadto:

7) naczepy N. nr nadwozia [...], o wartości 776.130 zł., będącej przedmiotem umowy leasingu nr [...], zawartej między M. sp. z o.o. a E. sp. j., przejętej w dniu 30.09.2009 r. przez U. sp.j. I. W., L. W., A. G., a następnie używając jako autentycznej podrobionej przez nieustaloną osobę faktury VAT [...] z dnia 08.07.2015 r., poświadczającej fikcyjną sprzedaż pojazdu przez leasingodawcę na rzecz K. sp.j. oraz faktury VAT 15-[...] z tego samego dnia, poświadczającej sprzedaż naczepy przez K. sp.j. na rzecz E. spółka z o.o., złożyła je w Urzędzie Miejskim w S. i doprowadziła do zarejestrowania naczepy na E. sp. z o.o.;

8) naczepy N. o nr nadwozia [...], o wartości 250.551 zł, będącej przedmiotem umowy leasingu nr [...] zawartej między M. sp. z o.o. a E. sp. j., przejętej w dniu 30.09.2009 r. przez U. sp. j. I. W., L. W., A. G., a następnie używając jako autentycznej podrobionej przez nieustaloną osobę faktury VAT [...] z dnia 08.07.2015 r., poświadczającej fikcyjną sprzedaż pojazdu przez leasingodawcę na rzecz K. sp.j. oraz faktury VAT 15- [...] z tego samego dnia, poświadczającej sprzedaż naczepy przez K. sp.j. na rzecz E. sp.j., przedłożyła je w Urzędzie Miejskim w S., doprowadzając do zarejestrowania naczepy na E. spółka z o.o.;

9) naczepy G. o nr nadwozia [...], o wartości 911.799 zł, będącej przedmiotem umowy leasingu nr [...], zawartej między M. sp. z o.o. a E. sp.j., przejętej w dniu 30.09.2009 r. przez U. sp.j. I. W., L. W., A. G.;

10) naczepy N. o nr nadwozia [...], o wartości 304.179 zł, będącej przedmiotem umowy leasingu nr [...], zawartej między M. sp. z o.o. a E. sp.j. i przejętej w dniu 30.09.2009 r. przez U. sp.j. I. W., L. W., A. G.;

11) sieczkarni C. o nr nadwozia [...], o wartości 334.929 zł, będącej przedmiotem leasingu nr [...], zawartej między M. sp. z o.o. a U. sp.j. I. W., L. W., A. G. ;

12) naczepy N. o nr nadwozia [...] o wartości 381.546 zł i będącej przedmiotem umowy leasingu nr [...], zawartej między M. sp. z o.o. a E. sp.j. I. W., L. W., A. G., M. G. i przejętej w dniu 30.09.2009 r. przez U. sp.j. I. W., L. W., A. G.; przy czym zachowania z podpunktów 1-5 i 7-12 były na szkodę M. spółka z o.o. w W., zaś z podpunktu 6 na szkodę M.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wymierzając im za to, na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k.: A. G. karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 100 złotych, a M. G. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 100 złotych każda.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od A. G. i M. G. solidarnie obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz M. spółka z o.o. w W. 1.241.562 zł., a od samej oskarżonej obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz M. spółka z o.o. w W. 334.929 zł.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych, wyrokiem z dnia 22 września 2022 r., sygn. akt II AKa 154/22: I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że czyn przypisany oskarżonym zakwalifikował co do nich obojga z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a jako podstawę prawną wszystkich rozstrzygnięć, na podstawie art. 4 § 1 k.k., wskazał przepisy Kodeksu karnego w brzemieniu obowiązującym w dacie popełnienia przez oskarżonych przypisanego im czynu,

II. w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Obrońca skazanej A. G. oraz obrońca skazanego M. G. wniesli kasacje od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości.

Obrońca skazanej zarzucił wyrokowi:

1. uchybienie normie wyrażonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. art. 313 § 1 k.p.k. w zw. z art. 71 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z § 253 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, polegające na wydaniu wobec A. G. wyroku skazującego, mimo że postępowanie karne, co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone poprzez wydanie postanowienia o umorzeniu śledztwa;
2. uchybienie normie wyrażonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., albowiem Sąd Apelacyjny był nieprawidłowo obsadzony - ponieważ sędzia Sądu Okręgowego delegowany do Sądu Apelacyjnego M.S.(sędzia sprawozdawca) delegowany został

przez Krajową Radę Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. i zarazem sędzia ten nie spełnia minimum standardów niezawisłości i bezstronności.;

3. uchybienie normie wyrażonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., albowiem brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela - ponieważ nastąpiło wykroczenie przez Sąd poza granice aktu oskarżenia (w akcie oskarżenia w czynie zarzucanym granice czasowe popełnienia przestępstwa przywłaszczenia zostały określone na czas „od lipca 2015 r. do maja 2017 r.” podczas gdy w wyroku Sądu I instancji - utrzymanego w mocy przez Sąd Apelacyjny - przyjęte zostało, iż przywłaszczenie nastąpiło w październiku 2012 r. - tj. po upływie - w zależności do których czynów się odnosimy - od 3 do 5 lat po wniesieniu aktu oskarżenia;

4. rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. przepisów: art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 709 ¹³ § 2 k.c., przez nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, iż oskarżeni dopuścili się przestępstwa przywłaszczenia przedmiotów wymienionych w zaskarżonym wyroku mimo, iż umowy leasingu nie zostały wypowiedziane - czego konsekwencją było władanie tymi przedmiotami zgodnie z prawem zostało to prawomocnie ustalone przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyrokach z dnia 6 grudnia 2017 r. sygn. akt VII ACa 67/17 i VII ACa 51/17 - a Sąd Apelacyjny, wydając zaskarżony wyrok, nie dokonał w tym zakresie własnej oceny prawnej, lecz rażącej i oczywistej obrazy prawa materialnego/

Mając powyższe na uwadze obrońca A. G. wniósł o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej A. G. od zarzucanych jej czynów albo uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie i utrzymanego przezeń w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 09 marca 2022 r. wydanego i umorzenie postępowania.

Obrońca skazanego M. G. zarzucił wyrokowi:

1. Zaistnienie bezwzględnych przyczyn odwoławczych:

- art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. - albowiem Sąd Apelacyjny był nieprawidłowo obsadzony - ponieważ sędzia Sądu Okręgowego delegowany do Sądu Apelacyjnego M.S. (sędzia sprawozdawca) delegowany został przez Krajową Radę Sądownictwa po 17 stycznia

2018 r. i zarazem sędzia ten nie spełnia minimum standardów niezawisłości i bezstronności.;

- art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. - albowiem zaskarżone orzeczenie zostało wydane pomimo tego, iż postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone postanowieniem Prokuratury Rejonowej w Szczecinie Szczecin Prawobrzeże z dnia 23.06.2014 r. o umorzeniu śledztwa sygn. akt 2 Ds. [...] - k. 760 i n., które zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydział Karny z dnia 22.09.2014 r. sygn. akt III Kp 953/14;

- art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. - albowiem brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela - ponieważ nastąpiło wykroczenie przez Sąd poza granice aktu oskarżenia (w akcie oskarżenia w czynie zarzucanym granice czasowe popełnienia przywłaszczenia zostały określone na czas „od lipca 2015 r. do maja 2017 r.”, podczas gdy w wyroku Sądu I instancji - utrzymanego w mocy przez Sąd Apelacyjny - przyjęte zostało, iż przywłaszczenie nastąpiło w październiku 2012 r. - tj. po upływie - w zależności do których czynów się odnosimy - od 3 do 5 lat po wniesieniu aktu oskarżenia;

2. rażąco obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. przepisów: art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 709 ¹³ § 2 k.c., przez nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, iż oskarżeni dopuścili się przestępstwa przywłaszczenia przedmiotów wymienionych w zaskarżonym wyroku, mimo iż umowy leasingu nie zostały wypowiedziane - czego konsekwencją było władanie tymi przedmiotami zgodnie z prawem /zostało to prawomocnie ustalone przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyrokach z dnia 6 grudnia 2017 r. sygn. akt VII ACA 67/17 i VII ACA 51/17 - a Sąd Apelacyjny wydając zaskarżony wyrok nie dokonał w tym zakresie własnej oceny prawnej, lecz dokonał rażącej i oczywistej obrazy prawa materialnego/.

Podnosząc powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. G. od zarzucanych mu czynów.

W pisemnej odpowiedzi na kasacje obu obrońców, prokurator wniósł o ich oddalenie jako bezzasadnych w stopniu oczywistym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Obie kasacje są oczywiście bezzasadne, w związku z czym podlegają rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Ponieważ w kasacjach podniesione zostały tożsame zarzuty względem wyroku Sądu odwoławczego, możliwe i celowe jest ich łączne omówienie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów wystąpienia w sprawie bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 pkt 2, 8 i 9 k.p.k.

Nietrafny jest zarzut nieprawidłowej obsady Sądu w postępowaniu odwoławczym, z uwagi na obecność w składzie orzekającym delegowanego do Sądu Apelacyjnego w Szczecinie SSO M. S. Sędziego M.S. nie został powołany na urząd sędziego przez KRS ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, a jedynie został delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w trakcie kadencji tej KRS. Roczna delegacja tego sędziego do Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, nastąpiła decyzją Prezes Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 maja 2022 r., na podstawie art. 77 § 9 ustawy o ustroju sądów powszechnych (dalej u.s.p.). Art. 77 § 9 u.s.p. stanowi, że „W szczególnie uzasadnionych wypadkach prezes sądu apelacyjnego może delegować sędziego sądu rejonowego albo sędziego sądu okręgowego do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie wyższym, po uzyskaniu zgody sędziego i kolegium sądu, do którego ma nastąpić delegowanie, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr oraz potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów działających na obszarze apelacji; przydział spraw delegowanemu sędziemu, jako sędziemu sprawozdawcy, nie może przekroczyć 30 spraw w ciągu roku”. W tej procedurze delegowania nie bierze zatem udziału Krajowa Rada Sądownictwa, podobnie zresztą jak, co do zasady, w trybie delegacji ministerialnych. Nie ma zatem najmniejszych podstaw do zarzucania temu sędziemu braku bezstronności lub niezależności w związku z faktem orzekania przez niego na delegacji w sądzie wyższego rzędu.

Równie bezzasadne jest twierdzenie obrońców oskarżonych, że doszło do wydania orzeczenia, pomimo że wcześniej postępowania karne co do tego samego czynu tych samych osób zostało prawomocnie zakończone. Z akt sprawy, zakończonej zaskarżonym wyrokiem, istotnie wynika, że w odniesieniu do pojazdów,

będących we władaniu oskarżonych na podstawie zawartych przez nich umów leasingowych toczyło się już wcześniej postępowanie o czyn z art. 284 § 2 k.k., które zostało umorzone. Na etapie tym strony prowadziły negocjacje, które nie zakończyły się polubownym zakończeniem sporu, ponieważ A.G. i M. G., mimo deklarowanej woli negocjacji, nie tylko nie wydali pojazdów, lecz wręcz, w przypadku pięciu z nich, dokonali niezgodnie z prawem ich przerejestrowania, na podstawie sfalszowanych dokumentów, dążąc do nielegalnego uzyskania prawa własności. Zachowanie to stanowiło podstawę przedstawienia im zarzutów.

Niezależnie od powyższego trzeba podkreślić, że pierwsze postępowanie, odnoszące się do niniejszej sprawy, sygn. akt 2 DS. [...], zostało umorzone w fazie *in rem*, to jest przed przedstawieniem A. G. i M. G. zarzutów. „W świetle dyspozycji art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. zasadnicze znaczenie - z punktu widzenia ujemnych przesłanek procesowych w postaci powagi rzeczy osądzonej i zawisłości sprawy - ma procesowe pojawienie się w postępowaniu osoby podejrzanego w rozumieniu art. 71 § 1 k.p.k., i dopiero od tego momentu powstaje również procesowa przeszkoda do wszczęcia i prowadzenia innego postępowania o ten sam czyn i przeciwko temu samemu oskarżonemu. Samo wszczęcie postępowania w sprawie, a następnie umorzenie go po przeprowadzeniu czynności niewykraczających poza fazę *in rem*, których wyniki nie stwarzały jeszcze przesłanek do postawienia zarzutów konkretnej osobie, nie powoduje stanu powagi rzeczy osądzonej. Postępowanie umorzone w tym stadium może bowiem zostać podjęte w każdym czasie, co wprost wynika z dyspozycji art. 327 § 1 k.p.k.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2008 r., V KK 252/08). Umorzenie to nie wywołuje zatem skutku *res iudicata* i nie stoi na przeszkodzie ponownemu wszczęciu postępowania w sprawie, które zainicjowało postępowanie sądowe zakończone zaskarżonym wyrokiem.

Trzeci zarzut z zakresu bezwzględnych przyczyn odwoławczych – wykroczenia przez Sąd Okręgowy poza granice skargi - także nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew zarzutom podniesionym w obu kasacjach, mimo zmiany granic temporalnych czynów przez Sąd – względem tych przyjętych w akcie oskarżenia, ich tożsamość została zachowana i nie ma wątpliwości, że chodzi o te same zdarzenia historyczne. Nie jest wyjściem poza ramy oskarżenia ustalenie przez sąd, w wyniku przeprowadzonego przewodu sądowego i weryfikacji ujawnionego

materiału dowodowego, iż rozpoznawane przez niego zdarzenie miało miejsce w innym czasie, niż to przyjął prokurator w akcie oskarżenia. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2012 r., II KK 9/12). W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że Sąd I instancji ocenił to samo zdarzenie i ten sam czyn, który został objęty aktem oskarżenia, ustalając jedynie, że data jego popełnienia była inna, aniżeli pierwotnie zarzucono oskarżonym.

Wreszcie, niezasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny prawa materialnego. Z uzasadnienia tego zarzutu wynika, że Sąd ten uznał „w sposób całkowicie dowolny i nieprawidłowy – że umowy leasingu zostały skutecznie wypowiedziane” (str. 8 kasacji w imieniu skazanej i str. 11 kasacji w imieniu skazanego). Z powyższego sformułowania wynika oczywisty wniosek, że skarżący nie zgadza się z ustaleniami co do faktów, które następnie Sąd ocenił w kontekście normy prawnej z art. 284 § 2 k.k. Tymczasem podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego jest możliwe tylko wówczas, gdy ustalenia faktyczne są niesporne i nie są przez skarżącego kwestionowane (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2005 r., V KK 61/05).

Ponadto, trzeba zauważyć, że dokonując zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych oskarżonym, Sąd odwoławczy nie czynił nowych ustaleń faktycznych ani nie ocenił na nowo tych czynów, a tylko skorygował dokonaną w pierwszej instancji ich kwalifikację, uznając ją za wadliwą, gdyż dwukrotnie powołane zostały przepisy art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., tak jakby raz miały dotyczyć tych działań, które wypełniały znamiona tylko tych przepisów, a drugi raz - tych, przy których pozostawały w zbiegu z art. 270 § 1 k.k. Tymczasem, jak trafnie zauważył Sąd odwoławczy, w kwalifikacji prawnej czynu ciągłego nie powtarza się przepisów dwukrotnie, nawet jeśli na czyn ciągły składają się działania, co do których przy pojedynczej ich ocenie kwalifikacje byłyby zróżnicowane i wieloelementowe. Nie doszło zatem do sytuacji, w której Sąd *ad quem* przeprowadzał subsumpcję zachowania oskarżonych pod normę z art. 284 § 2 k.k. Nie stosując bezpośrednio tego przepisu, nie mógł go naruszyć, co wyklucza skuteczne podniesienie niniejszego zarzutu w kasacji, skierowanej przeciwko wyrokowi Sądu II instancji.

O tym, że ostatni z zarzutów kasacyjnych *de facto* skierowany został pod adresem Sądu I instancji świadczy również okoliczność jego znacznej zbieżności z

jednym z zarzutów apelacyjnych. Zarzut ten został prawidłowo i wnikliwie rozpoznany przez Sąd Apelacyjny, o czym świadczy treść uzasadnienia wydanego przez niego wyroku (por. uzasadnienie zaskarżonego wyroku s. 2).

Kierując się powyższymi względami, nie dostrzegając podstaw do uwzględnienia wniesionych przez obrońców skazanych kasacji, należało oddalić je jako bezzasadne w trybie przewidzianym w wart. 535 § 3 k.p.k., o kosztach orzekając na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[SOP]

[ms]